

ליל שבת קודש פרשת לך לך ה'תשס"ד

בליל שבת קודש לא הרגיש מוהרא"ש נ"י כל כך בכוח ל"ע, ולכן לא אוסתייע מילתא לדרוש אז ברבים.

בוקר שבת קודש פרשת לך לך ה'תשס"ד

בשבת קודש בבוקר, בעת קידושא רבא, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד בסיפורי מעשיות של רביז"ל במעשה מאבידת בת מלך מעשה א' דף י' עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל ממשיך לספר, אחר כך הקיץ ושאל את המשרת היכן אני בעולם, כי כך צריך להיות דרך יראי ה', שמיד בקומו בבוקר יזכור בעלמא דאתי, ולא יהיה בעיניו שאין עולם אלא אחד חס ושלום (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' נ"ד), ולכן הדבר הראשון שישאל האדם בקומו בבוקר, "היכן אני בעולם, ומה עלי לעשות להשלים את היום שלי, ולמלאות אותה עם הרבה טוב אמיתי ונצחתי?", ובדרך זה יהיה נמשך כל היום אחר רצונו יתברך, ויזכור תמיד בעלמא דאתי.

וסיפר לו כל המעשה, ושחילול רבות הלכו שם ושהיתה כאן מרכבה הנ"ל, ושהיתה בוכה עליו והיתה צועקת שיש רחמנות עליו ועליה כנ"ל, כי זהו בכיית השכינה, שיש רחמנות גדול על נשמות ישראל ועליה בעצמה, שגם היא עמהם בגלות, וכמו שכתוב (תהלים צ"א) עמו אנכי בצרה, וכן אמרו חכמינו הקדושים (מגילה כ"ט.), על הפסוק (דברים ל') ושב ה' אלקיך את שבותך וגו', והשיב לא נאמר אלא ושב, מלמד שהקדוש ברוך הוא שב עמהם מן הגלויות, וכן הוא התוכחה של המוכיח ההגון, שכולל עצמו עם האנשים שהוא מוכיח, ועל ידי זה נתקבל תוכחתו, וכמו שאומר רביז"ל (ספר המדות אות תשובה סי' ע') כשאתה מוכיח אותם שלא תיקנו חטאת געורים, תכלול את עצמך עמהם, ועל ידי זה יקבלו ממך, וזהו מה שאמרה הבת מלך שיש רחמנות גדול עליך ועלי, וכיללה עצמה עמו.

בתוך כך הציץ וראה שהפאמשיילא (מטפחת) מונחת אצלו, ושאל, מאין זה? והשיב לו, שהיא כתבה עליו בהדמעות, כי חידושי תורה אמיתיים מתחברים על ידי דמעות דייקא, שהוא בחינת המסכתות שבש"ס שהם תלמוד בבלי, שנקראים "מסכת" על שם (תהלים ק"ב) ושקיווי בבכי מסכתי, ששפכו החכמים הרבה דמעות לגלות המאמרים שבש"ס, שזהו (תהלים קל"ו) על נהרות בבל שם ישבנו גם בכינו וכו' (עי' ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' רס"ב).

ולקחה והרים אותה כנגד השמש והתחיל לראות האותיות, כי השמש מרמז על החכמה והשכל שיש בכל דבר, שהוא התגלות התורה שיש בכל דבר (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' א'), ועל ידי החכמה והתורה שיש בכל דבר, ידע השני למלך לקרוא את כל מה שכתבה לו הבת מלך.

וקרא כל מה שכתוב שם, כל קבלתה וצעקתה כנ"ל, ושכעת איננה שם במבצר הנ"ל, כי אם שייבקש הר של זהב ומבצר של מרגליות שם תמצאני, השכינה הקדושה נמצאת בהר של זהב, שזהו ענין מה שאמרו חכמינו הקדושים (סוכה נ"ב). לעתיד לבא מביאו הקדוש ברוך הוא ליצר הרע ושוחטו בפני הצדיקים ובפני הרשעים, צדיקים נדמה להם כהר גבוה ורשעים נדמה להם כחוט השערה, הללו בוכין והללו בוכין, צדיקים בוכין ואומרים היאך יכולנו לכבוש הר גבוה כזה, ורשעים בוכין ואומרים היאך לא יכולנו לכבוש את חוט השערה הזה, כי היצר הרע עושה מניעות ומכשולות לפני האדם שנדמים כהרים ממש, אבל כשהוא חזק מאד ברצונות וכיסופין להתקרב אליו יתברך, ואינו מסתכל על שום דבר כלל, רק מדלג על ההרים ומקפץ על הגבעות להתקרב אליו יתברך, אזי השם יתברך עוזר לו להגיע אל מבוקשו באמת, אבל לרשעים נדמה היצר הרע כחוט השערה, ויבכו למה לא כבשנו אותה, כי אם האדם מניח עצמו ללכת אחר שרירות לבו, אזי אינו מבין כלל שיש לו נסיונות ושעליו לכבוש את יצרו, ולכן אמרה הבת מלך שהיא השכינה הקדושה, שהיא נמצאת בהר של זהב, שזהו השגת הצדיקים שהיצר הרע נדמה להם כהר, אבל היא היא הר של זהב, כי כשזוכין לכבוש אותו, רואין את עוצם היקרות והחשיבות שלה.

ומבצר של מרגליות, הוא בחינות מעלות נשמות ישראל, שכל אחת ואחת מהן הם כיהלום ומרגלית בכתר המלך (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סוף סימן ר'), כי כל יהודי חשוב ויקר בעיני השם יתברך מאד, רק על פי רוב לא מעריכים כלל את עוצם מעלתו, ומחמת זה מזלזלים בו, וכן כל אחד אינו מכיר את מעלת עצמו, ומזלזל בעצמו מחמת

שאינו מכיר את כוחותיו, אבל כשיודע היטיב שהוא כמו יהלום בכתר המלך, אזי יתחזק מאד ללטוש ולצחצח את היהלום שלו, ולהבהיק אותו באורו יתברך, ולכן השכינה הקדושה גילתה להשני למלך, שעכשיו תמצא אותה במבצר של מרגליות, היינו במקום כשמכירים את המעלה והחשיבות של כל יהודי, והשם יתברך יזכינו להכיר את כוחינו באמת, ונוכה לחזור בתשובה שלימה לפניו יתברך, עדי נזכה לראות בגאולתן של ישראל במהרה בימינו אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת לך לך ה'תשס"ד

בסעודה שלישית, סעודת רעווא דרעווין, דיבר מוהרא"ש נ"י דיבורים נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רביז"ל בליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' כ"א המדבר מחיים נצחיים ומהידיעה והבחירה, עיין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רביז"ל אומר, (מוהרא"ש נ"י חזר בקיצור על נקודה אחת שבתורה זו של רביז"ל), חיים נצחיים הם רק להשם יתברך, כי הוא חי לנצח, ומי שנכלל בשורשו, היינו בו יתברך, הוא גם בן חי לנצח, כי מאחר שהוא נכלל באחד, והוא אחד עם השם יתברך, הוא חי חיים נצחיים כמו השם יתברך וכו', ולעיתיד יתבטל הבחירה, ויבין איך שהידיעה והבחירה הם אחד, כי עכשיו אי אפשר להבין זאת איך יש ידיעה ובחירה, אבל לעתיד יתעלו מגדר אנושי ויעלו לגדר מלאך ואז יתבטל הבחירה, וכל זמן שהמוחין בתעלומתן יפה צעקה לאדם הן בתורה והן בתפילה, כי על ידי צעקה מכניסים את המקיפים בפנים, ואז נתגדל השכל, וזוכה לדעת את ה', ואז מתבטל הבחירה ונכלל בחי החיים וחי לנצח וכו', עיין של כל זה בדברי רביז"ל.

והסביר מוהרא"ש נ"י, כי הנה רביז"ל מגלה לנו כאן, שמי שזוכה לדבק את עצמו בו יתברך ולהכלל בשורשו, הוא חי חיים נצחיים כמו השם יתברך כביכול, כי מאחר שמבטל את כל ישותו ונכלל בשורשו, הוא נעשה אחד עם הקדוש ברוך הוא וחי לנצח, ולכן אמרו חכמינו הקדושים (ברכות י"ח.) צדיקים גם במיתתן נקראים חיים, כי על ידי שנכללים בו יתברך לגמרי, הם חיים לנצח, בחינת מה שכתוב (דברים

ל"ב) כי אשא אל שמים ידי ואמרתני חי אנכי לעולם, שמיד שאני מרים ומגביה ידי אל השם יתברך, ומבטל את עצמי לגמרי אליו יתברך, אז אמרתני חי אנכי לעולם, שאני חי חיים נצחיים, כי אני נכלל לגמרי בו יתברך, ואל זה האדם זוכה כפי שצועק מאד להשם יתברך בתורה ובתפילה, ומוליד את המוחין מתעלומתן, עד שזוכה לדעת את ה' ולהכלל בו יתברך לגמרי, כי בתחילה המוחין הם בעיבור ובהעלם אצל כל אדם, וקשה לו להרגיש אלקותו יתברך השרוי אצלו בכל אבר ואבר, אבל כשזוכה לקדש את מוחו על ידי קדושת שבעת הנרות, שהם העינים והאזניים והחוטם והפה, על ידי זה מתחיל להשיג השגות חדשות באלוקותו יתברך, ומכנים בכל פעם מוחין חדשים בתוך שכלו, ומה שהיה בלתי אפשרי להשיג מקודם, והיה רק מקיף את שכלו מעומק השגתם, על ידי שצועק הרבה להשם יתברך ומקדש את שבעת נרות הנ"ל, לאט לאט נכנסין המקיפין לכפנים לתוך מוחו, וזוכה בכל פעם להשיג מקיפים חדשים.

ועל ידי זה סוף כל סוף יתבטל הבחירה, כי היום בוודאי קשה מאד להבין איך יש ידיעה ובחירה ביחד, ומקושיא זו רבים נתפקרו (ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' י"ג), כי מצד אחד יודעים שהכל אלקות גמור ואין שום מציאות בלעדו יתברך כלל, וכל מה שקורה עם האדם הן ברוחניות והן בגשמיות הכל בהשגחה עליונה, אבל מצד שני יודעים שיש לאדם בחירה לבחור בטוב או ברע כרצונו, ואם כן איך שני דברים אלו מתקשרים ביחד? ודבר זה קשה מאד להשיג כל זמן שאדם מקושר לעולם הזה והמוחין שלו בתעלומתן, אבל מיד שאדם זוכה להעלות את שכלו למעלה מגשמיות עולם הזה, והוא צועק הרבה להשם יתברך עד שמוציא את מוחיו מתעלומתן, על ידי זה נכלל בשורשו ומתחיל להבין איך שהידיעה והבחירה הם אחד, ואני בוחר לדעת שהכל בידו יתברך לבד, ומה שאני עושה זה רק עם כוחו יתברך לבד, ודברים אלו הם דברים דקים ורוחניים מאד, וכשאוחז בזה עולה מגדר אנושי לגדר מלאך, ונכלל בו יתברך לגמרי, ולכן אשרי מי שאינו מטעה עצמו כלל, וצועק הרבה להשם יתברך הן בתורה והן בתפילה, עד שזוכה לקדש את מוחו, כי אז יזכה להשיג מקיפים חדשים וגבוהים שלא השיג כלל מעולם, ויעלה מגדר אנושי לגדר מלאך ויכלל בו יתברך, עד שיחיה חיים נצחיים באמת, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקישר מוהרא"ש נ"י את ענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה מצינו כתוב בפרשת השבוע במלחמת אברהם עם הארבע מלכים (בראשית י"ד) ויאמר אברהם אל מלך סדם הרימותי ידי אל הוי"ה אל עליון קונה שמים וארץ, ויש לומר שבפסוק זה מרומז כל גילוי רביז"ל הנ"ל, כי אברהם אבינו דיבר אל מלך סדם

שהוא בחינת מלכות הסטרא אחרא, וכמו שמרומז בשם סד"ם, שהוא ס"מ ד', היינו מלכות הס"מ שהוא סטרא אחרא הכלול מד' בחינות כנגד הד' עולמות (עי' ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ל'), ואברהם אבינו עסק להקים מלכות דקדושה ולגלות ולפרסם אלקותו יתברך בעולם, והוא גילה את סוד הביטול הנ"ל, ולכן אמר הרימותי ידי אל הוי"ה אל עליון, שהוא סוד הביטול הנ"ל, בסוד הפסוק הנ"ל (דברים ל"ב) כי אשא אל שמים ידי ואמרתי חי אנכי לעולם, שאני מרים ידי בהתבטלות גמור אל השם יתברך, ואז אני נכלל בשורשי שהוא השם יתברך שהוא קונה שמים וארץ, ופירש"י (פסוק י"ט) כמו (תהלים קמ"ו) עושה שמים וארץ, על ידי עשייתו קנאן להיות שלו, כי גם הצדיקים על ידי מעשיהם הטובים, נעשים שותפים להקדוש ברוך הוא בעשיית שמים וארץ, וכמובא בזוהר (בהקדמה ה.) על הפסוק (ישעיה נ"א) ולאמר לציון עמי אתה, אל תיקרי עמי אלא עמי, עמי במלאכתי, וזה היה מלאכת אברהם אבינו ביותר, לעשות כביכול הקדוש ברוך הוא אלקי השמים ואלקי הארץ, כי עד אברהם היה הקדוש ברוך הוא נקרא אלקי השמים, ורק אחר כך נקרא גם אלקי הארץ (רש"י בראשית כ"ד ז'), כי מקודם ידעו שיש אלקים בשמים, בבחינת מה שאמרו חכמינו הקדושים (מנחות ק"י) דקרו ליה אלהא דאלהא, אבל לא ידעו שהקדוש ברוך הוא גם משגיח בתחתונים בפרטי פרטיות, אבל אברהם בא וגילה אלקותו יתברך גם כאן למטה בזה העולם, ואז נקרא אלקי הארץ, וזהו סוד יחוד הידיעה והבחירה הנ"ל, כי הידיעה הוא בחינת אלקי השמים, שיודעים שהכל בידו יתברך לבד והכל בידו שמים, אבל לא מבינים איך הוא כביכול גם אלקי הארץ, כי כאן למטה יש בחירה, ונראה כאילו אלקותו יתברך נסתר מאתנו, אבל כשעולים מגדר אנושי לגדר מלאך, ומשיגים שאין שום סתירה בין הידיעה והבחירה, אז נעשה אלקי השמים ואלקי הארץ, וזהו הרימותי ידי אל הוי"ה אל עליון, שהוא סוד הביטול הנ"ל, ואז נתגלה שהקדוש ברוך הוא קונה שמים וארץ, וגם הצדיק הנכלל בו יתברך, שותף עמו במעשה שמים וארץ.

והנה על פי זה מובן גם המסורה שיש בפסוק הזה (מובא בבעל הטורים), הרימותי, ב' במסורת, הכא, ואידך (בראשית ל"ט) כי הרימותי קולי ואקרא, אצל אשת פוטיפר, וזה שאמרו חכמינו הקדושים שאשת פוטיפר נתכוונה לטובה כמו שנתכוין אברהם לשם שמים, עיין שם, והנה לכאורה יפלא מהו הקשר בין שני דברים אלו? אבל על פי דברי רביז"ל הנ"ל יש לומר בטוב טעם ודעת, כי הנה עיקר הדרך להוליד המוחין הוא על ידי צעקה אל השם יתברך בתורה ובתפילה כנ"ל, שזהו בחינת המסורה, כי הרימותי קולי ואקרא, היינו צעקה, שזה מוליד המוחין עד שזוכה להבין היחוד בין הבחירה והידיעה, וזהו הקשר לאשת פוטיפר שהיא נתכוונה לשם שמים, כי

ראתה שעתיד לצאת ממנה שני בנים שהם מנשה ואפרים, אבל לא הבינה שיהיו מבתה שתינשא ליוסף הצדיק ולא ממנה, ויש לומר שמנשה ואפרים גם כן מרמזים על סוד הידיעה והבחירה הנ"ל, כי מנשה על שם השכחה, כי נשני אלקים את כל עמלי וכל בית אבי (בראשית מ"א), שזהו סוד הידיעה, כי בשעה שרוצים לעסוק בעבודת ה' צריכין לשכוח מענין הידיעה, ולא לומר שהכל בידו יתברך ומה עלי לעשות, רק צריכין לשכוח הכל ולעשות כל מה שביכלתו, ואפרים הוא על שם (שם) כי הפרני אלקים בארץ עניי, היינו על שם הפירות וריבוי המצוות ומעשים טובים שהוא עיקר הבחירה, ולכן מובן מאד הקשר בין המסורה שבכאן, הרימותי ידי אל הוי"ה אל עליון שהוא סוד הביטול של אברהם אבינו שנכלל בו יתברך לגמרי, ושעשה שהקדוש ברוך הוא יהיה נקרא אלקי השמים ואלקי הארץ שהוא הייחוד בין הידיעה והבחירה, אל המסורה אצל אשת פוטיפר, הרימותי קולי ואקרא, שהוא סוד הצעקה להוליד המוחין, והיא גם כן נתכוונה לשם שמים להוליד מנשה ואפרים, שהם גם כן היחוד בין הידיעה והבחירה, והבן, והשם יתברך יזכינו להגיע אל שלימות הדעת והמוחין, להכיר אותו יתברך באמת, ולהכלל בו יתברך לגמרי, מעתה ועד עולם אמן ואמן.

